

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5Tos/61/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122010325
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6122010325.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci odsúdeného Y. W., o návrhu na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, prejednal na neverejnom zasadnutí konanom dňa 2. augusta 2022 v Banskej Bystrici sťažnosť okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7PP/21/2022 zo dňa 7. júna 2022, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť okresného prokurátora zamietla.

odôvodnenie:

Samosudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica uznesením sp. zn. 7PP/21/2022 zo dňa 07. 06. 2022 podľa § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zamietla žiadosť odsúdeného Y. W. o podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu po jeho doručení podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť okresný prokurátor, ktorú odôvodnil v podstate tým, že samosudca vykonal verejné zasadnutie prostredníctvom videokonferencie, na verejnom zasadnutí v pojednávacej miestnosti okresného súdu nebol prítomný odsúdený, ktorý sa nachádzal v ÚVTOS Banská Bystrica - Kráľová. Poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj § 61b Trestného poriadku. Zo znenia dôvodovej správy prijatej k novele Trestného poriadku, ktorá zaviedla možnosť výsluchov prostredníctvom videokonferencie vyplýva, že inštitút videokonferencie je do právneho poriadku zavedený s cieľom znížiť neúmerne vysoké výdavky štátu na transport odsúdeného, ktorý je vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo výkone väzby a má vypovedať ako svedok v inom trestnom konaní. Navrhuje sa, aby v takýchto prípadoch, ak je to primerané a dostačujúce vzhľadom na okolnosti prípadu, bolo možné vykonať výsluch odsúdeného alebo osoby vo väzbe prostredníctvom videokonferenčného zariadenia. Takéto posúdenie vhodnosti vykonania výsluchu prostredníctvom videokonferenčného zariadenia je v kompetencii orgánu, pred ktorým sa má uskutočniť výsluch. Z uvedeného vyplýva, že prostredníctvom videokonferencie možno podľa Trestného poriadku zabezpečiť len úkon - výsluch osoby. Z ustanovení Trestného poriadku nevyplýva možnosť viesť hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie formou videokonferencie, v Trestnom poriadku je vždy priamo uvedené „výsluch obvineného s využitím videokonferenčného zariadenia“, „výsluch svedka s využitím videokonferenčného zariadenia“ - na rozdiel od Civilného sporového poriadku, kde je výslovne, priamo zakotvené, že pojednávanie možno viesť formou videokonferencie so súhlasom strán (§ 175 ods. 2 CSP). Podporne poukázal na ustanovenie § 59 ods. 1 Trestného poriadku, pričom z tohto ustanovenia vyplýva rozlíšenie zápisnice o hlavnom pojednávaní, zápisnice o verejnom zasadnutí a inej zápisnice (pričom len pri tejto pripúšťa výkon prostredníctvom videokonferenčného zariadenia). Zároveň z tohto ustanovenia je možné konštatovať, že ide o jednotlivý úkon (výsluch osoby), nie celé verejné zasadnutie, ktorého priebeh je upravený v § 291 Trestného poriadku. Na základe uvedeného, najmä s poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa jeho názoru bolo verejné zasadnutie vykonané formou, teda spôsobom nesúladným so zákonom, preto navrhol, aby krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako nadriadený orgán, skúmal, či bola sťažnosť okresného prokurátora podaná včas, či bola podaná oprávnenou osobou, a či nedošlo k späťvzatiu sťažnosti alebo k vzdaniu sa práva podať sťažnosť.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Postupom podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia a po preskúmaní trestného spisu krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou, avšak nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že je a priori potrebné definovať, kedy možno ten-ktorý úkon považovať za úkon realizovaný prostredníctvom videokonferencie. O realizáciu procesného úkonu takouto formou podľa názoru krajského súdu ide vtedy, ak všetky na úkone či konaní zúčastnené subjekty sú fyzicky prítomné na minimálne dvoch rôznych miestach, pričom tieto sú navzájom technicky prepojené prostredníctvom technického zariadenia určeného na prenos obrazu a zvuku (tzv. videokonferenčné zariadenie - § 28 ods. 8 Trestného poriadku), čo umožňuje vzájomnú interakciu všetkých subjektov a vykonanie príslušného procesného úkonu alebo konania.

Ustanovenie § 61b Trestného poriadku, umožňujúce vykonať výsluch osoby prostredníctvom videokonferencie, bolo do Trestného poriadku doplnené zákonom č. 214/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, za účelom rozšírenia využívania videokonferencií v trestnom konaní (dôvodová správa k zákonu). Je pravdou, že zákon *expressis verbis* neustanovuje využitie videokonferencie za účelom vykonania celého verejného zasadnutia, v danom prípade je však potrebné vychádzať z účelu a zmyslu uvedeného ustanovenia Trestného poriadku, ktorého účelom bolo, ako už krajský súd spomenul, rozšírenie využívania videokonferencií v trestnom konaní, pričom práve v súčasnosti o to viac vystupuje do popredia potreba realizácie úkonov trestného konania aj prostredníctvom technických prostriedkov (technický pokrok súčasnej doby, celosvetová pandémia a pod.). Nemožnosť zmienenej realizácie môže do istej miery predstavovať prekážku plynulosti a hospodárnosti trestného konania, a to obzvlášť v prípade, kedy je v rámci trestného konania pred súdom prejednávaná trestná vec, ktorá sa nevyznačuje rozsiahlosťou či značnou náročnosťou pokiaľ ide o jej právne posúdenie, kedy možno očakávať meritórne rozhodnutie súdu hoci aj na prvom pojednávaní (jedná sa najmä práve o verejné zasadnutia realizované pred prvostupňovým súdom v rámci štádia vykonávacieho konania). V uvedenom prípade je preto namieste využiť analógiu legis, ktorú trestnoprocesná teória pripúšťa. V zásade neprípustná je len taká analógia, ktorej dôsledky sú v neprospech osoby, voči ktorej sa vedie trestné konanie (PLz. ÚS 3/2014, IV. ÚS 336/2012), čo však nie je prípad konania, ktorého výsledkom bolo napadnuté rozhodnutie.

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí jasne vyplýva, že odsúdený bol riadne poučený o spôsobe vykonania výsluchu ako i vedenia celého verejného zasadnutia (prostredníctvom videokonferencie) so všetkými jeho dôsledkami (overenie totožnosti odsúdeného príslušníkom ZVJS, vyhotovenie záznamu o overení totožnosti vypočúvanej osoby a vykonaní výsluchu, možnosť odmietnuť takýto spôsob výsluchu a vedenia verejného zasadnutia), pričom odsúdený súhlasil s vykonaním výsluchu i celého verejného zasadnutia prostredníctvom videokonferencie a tento postup žiadnym spôsobom nenamietal. Odsúdený bol na verejnom zasadnutí riadne vypočutý a bola mu daná možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, vrátane možnosti vysloviť konečný návrh. Odsúdený po vyhlásení napadnutého uznesenia dokonca proti nemu ani nepodal sťažnosť. Nemožno preto hovoriť o žiadnom porušení práv odsúdeného.

Ak by mal krajský súd dospieť k záveru o porušení práv odsúdeného alebo o porušení procesných predpisov s následkom zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci okresnému súdu, zistené porušenie práv alebo normatívnych predpisov by muselo byť zásadného charakteru (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie), pričom pod zásadným porušením rozumieme stav, ak v trestnom konaní došlo k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania, pričom vykonanie verejného zasadnutia s využitím technických prostriedkov na prenos obrazu a zvuku nemalo žiadny vplyv na jeho konečný výsledok.

Možno preto uzavrieť, že v prípade realizácie verejného zasadnutia prostredníctvom videokonferencie sa jedná len o technické prevedenie takej formy úkonu, ktorý Trestný poriadok už pozná (verejné zasadnutie) a ktorý pre určitý druh konaní dokonca priamo prikazuje (napr. podľa § 446 ods. 1 Trestného poriadku v prípade konania o zmene spôsobu výkonu ochranného liečenia), a to so zachovaním všetkých práv, ktoré odsúdenej osobe v tomto štádiu trestného konania patria. Za povšimnutie takisto stojí, že nezákonnosti takto realizovaného verejného zasadnutia sa dovoľáva práve tá procesná strana, ktorá sa ako „strážca zákonnosti“ verejného zasadnutia ani osobne nezúčastnila.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto senát krajského súdu po zohľadnení všetkých okolností prípadu sťažnosť okresného prokurátora v zmysle citovaného zákonného ustanovenia ako nedôvodnú zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.